

ORAL ROBERTS

MIÉRT HISZEM, HOGY JÉZUS HAMAROSAN ELJÖN, ÉS ELJÖVETELE MIT JELENT MAJD NEKED ÉS NEKEM?

Lukács 1:11-37, 2:10-12, 2:25-38
I. Thessz. 4:13-18

Minden főbenjáró eseménynek megvannak a maga előzményei, és Krisztus első eljövételének előzményei egyszermind az Ő második visszatérésére is rámutatnak. Szeretném, ha most velem együtt egészen más szempontokból is elgondolkoznánk az Ő hamaros visszajöveteléről. Tisztában vagyok azzal, hogy Istennek időtáblázata tökéletes, s hogy az soha nem lép ki rendjéből, térből, és időből. Ezt az időtáblázatot a Mindenható Úr rendezte el, s abban a pillanatban, amelyben az Ő szent Fiának visszatérését kitervezte, haladéktalanul vissza is tér.

Jézus a világtörténelemnek csak egyedül egy időpontjában születhetett meg, egy bizonyos meghatározott napon, és akkor meg is született. A Biblia szerint Betlehemben kellett megszületnie. A fiatal nő, akinek Őt világra kellett hoznia, nem élt Betlehemben. Nem is készült odamenni. És terhességének hosszú hónapjai alatt Isten egy lépéssel sem vitte Őt közelebb Betlehemhez, csak éppen néhány órával azelőtt, mielőtt Jézus megszületett. Mária akkor tudta csak meg, hogy neki oda kell mennie. S igen kalandos utat tett meg, hogy még jókor odaérjen.

Isten soha nem siet. Nem kell sietnie, mert Ő a hit Istene. Csak az emberek sietnek. Olyan emberek, akik félnek, akiket a félelem tart fogva, akik úgy érzik, ha nem cselekesznek gyorsan, úgy baj éri őket. De Isten, aki mindent tud, Ő pontosan a kellő időben mozdul meg. Ő ismeri a jövőt. ha pedig mi hitben élünk, mi is tudjuk az Ő akaratát, és ezért nem zavarhatnak meg belső konfliktusok, nem verhetnek le aggodalmak és félelmek. A Názáreti Jézus Krisztusban való hitünk által győzedelmeskedünk. ha hisztek ebben ma este, úgy mondjátok rá: "Amen!"

A világnak bizonyos feltételek, adottságok közé kellett kerülnie ahhoz, hogy Jézus megszülethessék. Visszatéréséhez is bizonyos adottságok szükségesek. Nézzük csak meg, melyek azok a Jézus születéséhez szükséges nevezetes és hihetetlen dolgok. Lelketek mélyéig megráz, ha ma este meghalljátok. Tudtok a négy tényezőről, amelynek közre kellett játszania Jézus megszületésekor? Az egyik az egyetemes nyelv, a második az egyetemes béke, a harmadik az egyetemes összeírás. A negyedik az egyetemes úthálózat volt. A görögök adták az elsőt, az egyetemes nyelvet. Nagy Sándor hellenizálta a világot, azaz mindenhová, amerre ment, magával vitte a görög kultúrát.

A görög lett a kereskedelem nyelve, (a görög nyelve különben minden emberi nyelv között a legkifejezőbb, legszebb) és a világ minden népe megértette. Jézus Krisztus születésének idejében az embereknek nem volt sem sajtójuk, sem rádiójuk, sem televíziójuk. Semmiféle érintkezési lehetőségük nem volt. Az új hírek nem száguldottak percek alatt szerteszét, mint manapság, mégis Jézus születésének híre néhány nap alatt elterjedt az egész földkerekségen, éppen az előbb említett négy tényező folytán. Mikor a rómaiak meghódították Görögországot, megtartották a görög nyelvet. Mindenki megértette ugyanazon a nyelven, hogy a Megváltó megszületett Betlehemben.

Akkor béke volt a világon. Igaz, csupán kényszeredett béke volt, de mégis csak béke, s a háborús fegyverek nem kerültek elő Jézus születésének idejében.

Egyetemes úthálózat volt. A rómaiak híresek nagyszabású útépitkezéseikről. Itáliában, Észak-Afrikában, meg a Földközi tenger egyéb részein máig is fennmaradtak régi keménykövezésű útjaik. Jézus születésének idejében tehát könnyű dolog volt utazni.

Azután, - s ez elég meglepőnek tűnik, - jött az egyetemes összeírás. De hát mi is ebben olyan hihetetlen? Egyszerűen így történt.

Mikor Isten kész volt Jézust erre a világra bocsátani, Mária Názáretben élt.

A Biblia pedig azt mondta, - évszázadokkal korábban - hogy Jézus Betlehemben fog megszületni. Hogyan küldi vajon Isten Máriát Betlehembe, pontosan Jézus megszületésének idejére? Augustus császárnak eszébe jutott, hogy mind az egész föld összeíratassék.

Júdeába is elért ez a törvény, és az emberek abban a helységben írtak össze, ahol apáik egykor bejegyeztettek. Így a Dávid házából származó Máriának haza kellett mennie atyjának otthonába, Betlehembe. Az egyetemes összeírás tehát éppen a kedvező időben történt.

Isten kiszámította, hogy Fiának mikor kell megszületnie, és Mária időben odaért arra a helyre, ahová el kellett jutnia. Sokat azt is mondhatnák, hogy elkésett, hiszen nem kaptak már helyet a vendégfogadóban. De ezt Isten nem bánta, mert annak egyik jele, hogy Mária gyermeke Jézus lesz, nyilvánvalóvá vált az angyal beszédéből: "Ez pedig nektek a jel: találtok egy kis gyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban." Semmiféle gyermekkel nem lehetett összetéveszteni.

Ó, az Istennek jelei!

Voltak, akik tudták...

Embereknek, meg az angyaloknak pontosan tíz csoportját figyelmeztette Isten közvetlenül vagy előjelek által Jézus megszületésére. Az első Gábrriel volt, Isten arkangyala.

Isten így szólt hozzá: Gábrriel, neked két küldetésben kell eljárnod. Meg kell jelentened Fiamnak, Jézusnak születését, de az ő előfutárát is, mivel az egyengeti majd az utat Fiam számára. El kell menned egy bizonyos papnak, Isten papjának a házába, akinek felesége idős és meddő, s így nem képes gyermeket szülni. Éppen imádkozás közben találod őt, szólj hozzá és mondd meg neki, hogy megáldom házáat egy fiúgyermekkel. Hat hónappal később pedig menj el egy Mária nevű fiatal szűzhöz, Názáretbe. Neki meg azt mondd meg, hogy Isten Fiát szüli majd a világra.

Egy napon, amikor Zakariás papi szolgálatát végezte az Úr előtt, Gábrriel angyal mellette termett. Zakariás megrémült, de az angyal így szólt: "Ne félj, Zakariás, mert meghallgattatott a te könyörgésed, és a te feleséged Erzsébet, fiat szül neked, aki szívednek nagy öröme lesz, mert ő készíti majd elő az Úrnak útját." "Hogyan lehetséges ez?" - kérdi hitetlenkedve Zakariás. "Néma leszel egészen addig, amíg a gyermeked meg nem születik!" Jól figyeljete: elvesztette beszélőképességét, mert hitetlenségbe esett!

Hat hónappal később ugyanez az angyal Názáretbe látogatott el egy fiatal nőhöz, és azt mondta neki: "Örülj, mert kegyelmet találtál az Istennél! A Szent Szellem száll te rád és gyermeket fogansz méhedben, aki Isten fia lesz! Jézus!"

Mária így szólt: "Hogyan lehetséges ez? Hiszen én férfit nem ismerek" "Istennél semmi sem lehetetlen." - felelte rá Gábrriel. Mire Mária azt mondta: "Íme az Úr szolgálólánya. Legyen velem a te beszéded szerint." Az előkészületek tehát megkezdődtek. Az első három résztvevő: Gábrriel, Zakariás és Mária már megtudták. Most egy ács került sorra, egy egészen egyszerű ácsmester Názáretből. Az angyal azt mondta neki: József, ne félj ezt a lányt feleségül venni, mert aki benne fogant, az Isten Fia. Neve Jézus lesz és megváltja a világot bűneiből. És József nem félt Máriát feleségül venni.

Most megint mások következtek. Keleten, Júdeától több száz mérföldnyire bölcs emberek tanulmányozták az égboltot, s mikor új csillagot pillantottak meg, - a királyságot jelentő csillagot, a Krisztus csillagát, - a bölcsek így szóltak: "Király születik. Ez felséges, királyi csillag, kövessük!" Különös valami volt az ő csillag-követésük. Nappal nem tudtak utazni, mert akkor nem láthatták a csillagot, csakis éjjel. Átkeltek éjnek idején hegyeken, völgyeken, nagy vizeken, de ők utaztak és bajjal, fáradtsággal nem törődtek. Mentek hegyen, vízen, a csillag nyomában. Tudták, hogy az annak az új királynak a csillaga, aki most lép majd erre a földre.

De ezalatt ismét valami más dolog történt. Míg a bölcs férfiak a csillagot követték, addig római légiók érkeztek Júdeába és elhozták a népnek az összeírási törvényt. Mária és József tehát elindultak Betlehembe. Mire odaértek, már nem találtak helyet a vendégfogadóban. Máriát egy istállóban kellett elszállásolni, s itt született meg a gyermek Jézus. Pólyába burkolva feküdt a jászolban. Ugyanekkor Júdea domboldalain ismeretlen pásztorok vigyáztak az éjszakában nyájaikra. Angyal röpült hozzájuk: "Ne féljete, mert a mai napon született nektek Dávid városában a Megváltó, aki az Úr Krisztus. Ez pedig nektek a jele: talátoz egy kisgyermeket bepólyálva feküdni a jászolban." A pásztorok csodálkoztak, majd ezt mondták: gyerünk, nézzük meg! Oda is érte, és megtalálták Jézust. A szent férfiak is megtalálták, és átadták ajándékul hozott kincseiket: aranyat, tömjént és mirhát, majd leborulva imádták a Királyok Királyát, Jézust.

Később Mária és József elvitték a gyermek Jézust Jeruzsálembe, az Isten templomába. Jeruzsálemben élt egy istenfélő ember, aki várta Izrael vigasztalását és a Szent Szellem volt rajta.

Az Szent Szellem így szólt hozzá: "Simeon, addig nem halsz meg, amíg meg nem látod az Úr Krisztusát." Nem csodálatos ez? Jeruzsálemben akadt egy ember, aki tudta, hogy nem hal meg előbb, mielőtt az Urat meg nem látja. Nem félt, hogy halálos baleset éri, nem félt, hogy idő előtt hal meg, mert a Szent Szellem megmondta, hogy "nem halsz meg addig, amíg...". Simeon tehát tudva ezt, várt. A Biblia azt mondja: "Várta Izrael megvigasztaltatását."

Vannak a ma esti hallgatóság között is olyanok, akik nem szeretnének meghalni, amíg nem látják meg Jézus Krisztus újra-eljövetelét. Ha ma este ezen komolyan gondolkodtok, akkor ez lelketek mélyéig meg kell, hogy rázzon. Amikor tehát Mária és József a gyermek Jézust bevitték a templomba, Simeon is bement oda. Meglátva a gyermeket, hallotta a Szent Szellem szavát: "Ez az a gyermek!" Erre Simeon odarohant, szó nélkül kikapta Mária karjából a gyermeket, és magasra emelve őt, így szólt: Mostan bocsátod el Uram, a te szolgádat békességben, mert látták szemeim az Úr dicsőségét és Izrael népének megváltását." Ó, dicsőség az Ő szent nevének!

Ebben a pillanatban egy igen öreg néni ke lépett be a templomba, volt vagy százestendős. Jézust meglátva így szólt: Krisztus Ő, Istennek Fia! Felvette a gyermeket ő is, megáldotta, és beszélt róla mindazoknak, akik Izrael feltámadását várták. Íme, a körülmények összjátéka a Mindenható Isten csodálatos Szellemének megmozdulása, megelőzői a bekövetkező eseményeknek, mind-mind egyetlen végkifejlődés köré csoportosulva, a Gyermek születése köré, aki Királyok Királya és Uraknak Ura lesz! Jézus tehát megszületett és felnövekedett. 30. életévét betöltötte, de nem kezdett el prédikálni addig, amíg Keresztelő János el nem készítette az utat a számára. János, bár bizonyára voltak elgondolásai, még nem ismerte pontos küldetését ezen a földön. Tudta, hogy az Úr útját kell elkészítenie, csak azt nem tudta, hogy hol van Ő? A többi csoportok, meg egyének figyelmeztetést kaptak, s már el is játszották szerepeiket. Ám a vadonban élő szerény prédikátor, aki a Jordán-menti pusztaságokban remetéskedett, hogyan is tudhatja meg ezt? De Isten mindig megmutatja az utat! Egyszer csak a Szent Szellem így szólt hozzá: "Egy napon, amikor elmész prédikálni, a tömegben meglátsz valakit, akinek az arca sugárzóbb, mint az emberek fiaié. Ő az Úr Krisztusa, és ha a Szent Szellemet galamb formájában látod rászállani, akkor tudhatod, hogy Ő az Isten Fia. Ez az Ő jele."

Figyelemre méltó Jézus három jele. Az első, hogy bepólyálva feküdt a jászolban. A második Jézus csillaga, melyet a napkeleti bölcsek követtek. A harmadik a szent galamb, vagyis a Szent Szellem galamb formájában. Isten jelek által mozdul meg, és jelek nélkül soha nem mozdul meg. Mert ezek a jelek követik azokat, akik hisznek: "Az én nevemben ördögöket űznek ki...ha betegekre vetik kezüket, azok meggyógyulnak. (Mk. 16:17-18) Szabadulást hoznak az emberiségre. Hisztek ebben? Mondjátok akkor Áment!

Pál beszélt hatalmas jelekről és csodákról, amelyek szolgálatait által mentek végbe. Nem emberi tudás csábos szavai, hanem hatalmas jelek által. (I.Kor. 2:4, II.Kor 12:12)

A vadon prédikátora tehát megkapta már utasításait. Egy napon a Jordán partján prédikált. Nagy tömeg hallgatta. Erős ébredési nap volt ez. Isten hatalma kiáradt és az emberek, mint a nyáj sereglettek, hogy hallgassák Istennek ezt a szolgáját, amikor Jézus is Odaérkezett. Nem szólt semmit, de János meglátta Őt. Jézus aztán odament hozzá, és így szólt: Keresztelj meg! Miért - kérdezte János. Nekem kellene általad megkereszteltetnem és te jössz hozzám? (Mt. 3:14)

Jézus így felelt: Engedj most, mert így illik nekünk minden igazságot betöltenünk. (Mt 3:15) Így hát János megkeresztelte Őt, s amikor Jézus a vízből kilépett, a Szent Szellem galamb formájában szállt le Rá, a megnyílt egekből. János ekkor felkiáltott: Íme az Istennek báránya, aki elveszi e világ bűneit! (Mt. 2:16, Jn. 1:29)

Gábor, Zakariás, Mária, Simeon, Anna, a napkeleti bölcsek, a pásztorok, József és Keresztelő János, ők mind tudták. Valamennyien végigjátszották szerepüket abban a drámában, amelyik az Úr Jézus születésével kezdődött és szolgálatával fejeződött be. Minket is felemelt Isten ezekben az utóbbi napokban: Isten keze rajtunk van. Akad közöttünk olyan, aki most így kiált fel: Íme, eljön az Úr! Íme, eljön az Úr!

Három dolog, amelyet Jézus cselekedett. Jézus, miután megkezdte nyilvános szolgálatát, három fő dolgot cselekedett. Jézust nem nehéz megérteni, ha eléggé egyszerű és mesterkéletlen vagy ahhoz, hogy Őt megérthesd. Túl csavaros észjárású emberek nem érthetik meg Őt. Mivel az ilyenek képtelenek az egyszerű és kézenfekvő dolgok megértésére. Jézus mindig arra kérte az embereket, hogy egyszerűek legyenek, mint a gyermekek. Egyszerűen és őszintén értelmezzenek mindent, mint a gyermekek is. Nehogy holmi komplikált útvesztőbe kerülve elmulassák észrevenni Isten megmozdulásait.

Az első dolog az, hogy Jézus új szemléletet adott Istenről. A világon rettegés uralkodott. Isten ellen való lázadásukban ijedtekké váltak az emberek. Ijedtségükben egymás ellen emelték fel kezüket. Senki sem bízott senkiben. Amikor Jézus eljött, annyira nem bíztak az Ő küldetésében, hogy kénytelen volt híres Igéjét elmondani: "Az Ember Fia nem elpusztítani jött az embereket, hanem, hogy megmentse az életüket. (Lk. 9:56) Meg kellett őket nyugtatnia, hogy Ő nem pusztítani jött. Ő az Isten Báránya, aki halálra adta magát értünk.

A régi szemléletük ferde volt, és irreális.

Jézus új képet adott Istenről, hogy Ő szerető Isten, jóságos Isten, s hogy minden jó és tökéletes dolog Tőle származik. Hogy ezt bebizonyítsa, Jézus "szertejárt jót cselekedni, gyógyítani mindazokat, aki az ördög igájában sínylődtek, mert Isten vele volt." Elment a betegek közé, de nem azért, hogy új betegséget hozzon rájuk, hanem, hogy meggyógyítsa őket.

Elment az ördögöket kiűzni, s ahol ezt megcselekedte, a népet nagy öröm közt hagyta hátra. Bárhová ment, ott nagy öröm támadt. Az emberek hozzá sereglettek, hogy hallgassák Őt, és legalább a ruhája szegélyét érinthessék. "Az egész sokaság igyekszik Őt illetni, mert erő származik belőle és mindeneket meggyógyítja." (Mk. 6:36)

Az emberek új képet kaptak Istenről. Azt, hogy Ő olyan közel van hozzánk, akár a kezünk, vagy lábunk, sőt még közelebb.

Nem áll kívül bajainkon, nem áll távol betegségeinktől, velünk van a tüzes kemencében, mint a Negyedik ember a három ifjúval, hogy elvegye a tűznek égető fullánkját, lelohassza a gyilkos lángokat a diadalra segítsen minket.

Az emberek reménykedni kezdtek. Éjjel jobban aludtak, nappal jobban végezték dolgukat. Új tavasz költözött lépéseikbe, új fény tekintetükbe, szívükbe új szeretet és új hit isten iránt. Úgy érezték, hogy van miért élniük. Asszonyok! Férfiak! Ha elfogadjátok Jézustól ezt a szemléletet, új élet költözik belétek. Az Úrért dolgozva új reménnyel, bátorsággal, új hittel néztek majd felebarátaitokra. Ha viszont értetlenül álltok az Ő munkája előtt, életetek elhomályosul, csődbe kerül.

Jézus tehát új szemléletet adott.

A második cselekedet az volt, hogy azt mondta: Ha elmegyek, küldök magam helyett másik vigasztalót. (Jn. 14:16) Két Vigasztaló van: Jézus és a Szent Szellem. Azután még azt is mondta: "Jobb néktek, hogy én elmenjek, mert ha el nem megyek, nem jön el hozzátok a Vigasztaló, ha pedig elmegyek, elküldöm őt tihozzátok" (Jn. 16:7) Ez a Biblia egyik legfigyelemreméltóbb pontja. Mutatja Istennek irántunk való végtelen szeretetét. A tanítványok mélységesen ragaszkodtak Krisztus fizikai jelenlétéhez. És én azt hiszem, hogy itt ma este mindenki inkább kívánná Jézust szemtől-szembe látni, mint bármi egyebet ezen a világon. Azért van ez így, mert valamennyien azt érezzük, hogy az Úr személyes jelenléte számunkra sokkal valóságosabb, szükségleteinknek sokkalta kielégítőbb volna, mint a "másik vigasztaló".

De Jézus igazat mond, amikor azt mondja: Jobb néktek, hogy én elmenjek. Mert ha ez nem így lenne, és Jézus itt maradt volna közöttünk személyesen, akkor senki sem tárgított volna mellőle még ötven mérföldnyire sem, s ezt jól tudta Jézus. És ha este testben itt lenne ezen a helyen, akkor milliók és milliók jönnének ebbe a városba, csak azért, hogy a ruháját érinthessék.

Whiteville-ben, a 3800 lakosú észak-karolinai városkában jártam. Néhány napi pihenőre mentem oda Lee Braxtonhoz, a Healing Waters Radio (Gyógyító Vizek Rádió) igazgatójához. Megkért, hogy beszéljek vasárnap este a város külterületén lévő templomukban. Beleegyeztem, azzal a feltétellel, hogy nem hozzák előzőleg nyilvánosságra, és a sajtóban sem hirdetik meg. Am valahogyan mégis híre ment a dolognak. Mire napnyugta előtt odaértem, a rendőrség már kordont húzott a főútvonalon. Az autók a templom mindkét oldalán félmérföldnyi szélességben parkoltak, s a templomot környező utak mentén több nép tolongott, mint Whiteville város egész lakossága. Négyezer ember jött el, hogy meghallgassa a prédikációimat és hogy meggyógyuljon. Azt, hogy miként tudták meg, hogy én ott leszek, nem tudom. A válasz viszont erre az, hogy az emberek olyan kétségbeesettek, olyan nagyon szükségük van Istenre, gyógyulásra, hogy ha arról hallanak, hogy valaki Isten küldetésében gyógyít betegeket, s az ő dicsőséges Nevében mutat fel csodákat, nincs az a távolság, amelyen keresztül el ne jönnének hozzá, csakhogy szabadulást nyerjenek, Isten hatalmából.

Jézus idejében is így volt és így van ma is.

Ha Krisztus testben is itt lenne, senki sem tudná Őt még mérföldnyi távolságra sem megközelíteni, mert az Ő fizikai jelenlétének is szigorú határai vannak. Egyszerre csak egy helyen lehetne. Egyszerre csak egy lépést tehetne. Amíg Ő testben járt az emberek között, nem tűnt el a térben. Ez a hatalma csak halála után következett be, de addig ugyanúgy járt-kelt, akár a többi halandó, s ugyanolyan törvények szerint élt, mint az emberek még ma is.

Azt mondta, hogy jobb néktek, ha elmegyek, mert elküldöm néktek a másik Vigasztalót. És azt mondja: Most én vagyok a ti Vigasztalótok, de küldök nektek egy másikat, aki velem egyenlő az Istenségben, s ez a Vigasztaló a Szent Szellem. Az Atya Isten, a Fiú Isten, a Szent Szellem Isten: három egyben, egy a háromban, elválaszthatatlanok egymástól, egyenlőek. Nem tűnik ez titokzatosnak? De igen. És amilyen titokzatosnak tűnik, olyan titokzatos is valójában. Ám Ő így mondta: Elküldök egy másikat, aki olyan az Istenségben, mint én vagyok, csak azzal a különbséggel, hogy én Őt belétek helyezem. Ő most is veletek van, de ha én elmegyek, bennetek lesz ahol nem tehetik Rá a kezüket, hogy megfeszítsék, ahogyan engem is megfeszítettek. Kívül helyezem Őt a megfeszítés lehetőségén, mert bennetek lesz.

Merőben más, ha valami veletek van, vagy ha valami bennetek van. Vele van a Szent Szellem Istennek minden gyermekével. A Szent Szellem nélkül nem lehetsz megváltott. A Szellem vonz az Atya Istenhez. A Biblia így mondja: "Megszentel a Szent Szellem." (I.Pt. 1:2) Tehát a Szent Szellem, a Másik Vigasztaló megvált és megszentel, ameddig Ő, a Krisztus el nem jön, hogy személyesen velünk maradjon, mint Vigasztalónk a Szent Szellem keresztségben.

Volt Tulsában egy nazarénus papunk, aki látogatta a mi nagy összejöveleteinket. Steve Pringle volt a neve. Egyik evangélizációs szolgálatom alatt megkapta a Szent Szellem keresztségét és egészen különleges hatást tett rá. Jelen voltam a Szent Szellem vétele után való első prédikációjánál. Valósággal új emberré lett. Több erővel, izzóbb lendülettel, lángolóbb ihlettel beszélt. Azt is mondta ebben a beszédében: "Emberek! Én bámulok, csodálkozom magamon. A Szent Szellem mindig velem volt, azt hittem, hogy megvan a keresztségem, de rájöttem, hogy csak meg voltam szentelődve, mert most már bennem van. Idáig nem tudtam a különbséget a kettő között. Mikor a nyilvános munkálkodásaimra mentem, ebédemet magammal vittem. Nálam volt. Délben megettem, és akkor már bennem volt. Megtérésem óta a Szent Szellem mindig velem volt, de most már bennem van. Ez óriási és döntő különbség. Szeretném megkérdezni a ma este itt jelenlévő tízezer embertől: Megkaptátok-e a Szent Szellem keresztségét, amióta hisztek benne?"

Némelyek így felelnének: Roberts testvér, én még nem is hallottam a Szent Szellemről. Azért nem hallottatok róla, mert a lelkészetek nem említi, nem hisz Benne. Ha a papok úgy hinnének a Szent Szellemben, ahogyan azt a Biblia tanítja, akkor híveiknek 90%-a szintén hinne Benne. Fő oka annak, hogy nem hisztek ti Benne, akik templomba jártok, az, hogy nincs benső bátorságotok papotoknak a szemébe mondani tévedését.

Gyávák vagytok, gyengék vagytok, nem a megfelelő prédikációkat hallgatjátok, nem a megfelelő templomot látogatjátok.

Egy lelkész azt írta nekem: Nincs joga rábeszélni a híveimet a templom elhagyására, csak azért, mert nem prédikálok a Szent Szellemről.

A világon minden jogom megvan rá! Mert ha ti olyan templomba jártok, amelyben nem hisznek a Szent Szellemben, soha nem keresztelkedhettek meg a Szent Szellemmel. ha pedig elmulasztjátok ezt a dicsőséges bibliai lehetőséget, elmulasztjátok a tanítványok pünkösdi napján nyert élményét. Elestek a Vigasztalónak hatalmas erejű adományától, és nem kapjátok meg a Szent Szellem dicsőséges vigasztalását! Hibáznék Istennel és veletek szemben, ha nem siettetnélek oda benneteket, ahol hallhattok a Szent Szellemről és ahol befogadhatjátok Őt.

De most megkérdezem azokat, akik már rég megkapták a Szent Szellemet: Vajon, betöltekeztetek-e újból Vele?

Mindenkinek kötelessége, hogy megvizsgálja a saját lelkét, gondolkodását és hitét. Meg kell, hogy kapjuk a Szent Szellem keresztségét, s ennek az élménynek birtokában továbbra is áldozatos, szent életet kell folytatnunk; hogy eszközök lehessünk, amelyek által a Szent Szellem hatalma kiáradhat ennek a generációnak a megszabadítására.

Ne kísérelj meg keresztény életet élni Szent Szellem nélkül, és ne nyugodj addig, amíg meg nem kaptad a Szent Szellemet, s Vele a hatalmat, amelyet Nevében gyakorolhatsz. Lehet, hogy egynémely dolgot nem szeretsz a Szent Szellemmel kapcsolatosan, de akkor tévedsz. Talán az nem tetszik, hogy a Szent Szellem vétele után nyelveken szólsz? De hát ki vagy te, hogy az Istent megrendszabályozd? Szégyellned kellene magadat. Azt mondod: Az én lelkészem kitűnő ember, és ő azt vallja, hogy ezek a dolgok mitsem jelentenek a számára. Sok pap megtagadta híveitől a Szent Szellem ismeretét. Az ilyen pap nélkülözi Istent, és ő az oka annak, hogy a hívei is nélkülözik.

Én szeretem a Szent Szellemet. Egyedül a Szent Szellem erején keresztül árad életembe Istennek gyógyító hatalma. Mindenemet a pünkösdi élménynek köszönhetem. Krisztus vére által tértem meg és szentelődtem meg. Tudtam, hogy az Ő hatalma megszentelt, de mikor ott térdeltem egy régimódi Szent Szellem - táborozáson, a szalmán, két karom kitárva kiáltottam fel: Istenem! Keresztelj meg Szent Szellemmel és adj hatalmat arra, hogy megszabadíthassam embertársaimat! Nem bántam, hogy mit szólnak az emberek, mit gondol a világ. Kívántam ezt a hatalmat.

Tudjátok mit győzött meg? Az, hogy szükségét éreztem ennek a hatalomnak. Az Írás mondja, hogy ha a Szent Szellem kiárad rád, hatalmat kapsz. (ApCsel 1:8) Tehát nem amikor eljön, hanem utána. Nem amikor megtértél, megszentelődöttél, hanem miután a Szent Szellem kiárad rád.

Amikor ott, égnek emelt karokkal Istent dicsőítettem, a Szent Szellem kiáradt rám, fény borított el és elkezdtem új nyelveken beszélni. Isten eltöltött Szent Szellemmel, és az Ő hatalma belépett az életembe, olyan hatalom, amelyről azelőtt soha nem tudtam. Ha van bátorságotok engem most bírálattal illetni, nem esem kétségbe, se nem szegitek kedvemet.

Mert nem engem gúnyoltok vele, hanem Istent, aki megkeresztelt engem Szent Szellemmel.

Prédikátorok! Megkaptátok-e a Szent Szellemet, amióta hisztek Benne? Prédikátorok! Megteltetek-e Vele újból, amióta hiányát érzitek? Egyetlen szomorú pontja van a Szent Szellem munkájának életünkben: Némelyek közülünk nem használják fel bölcsességüket kellő buzgalommal.

Lanyhákká válva hagytuk, hogy egyesek érzékies mutatványok céljaira visszaéljenek ezzel az élménnyel. De hát ilyen emberek mindig lesznek, én pedig, barátaim, ezért fel nem adom a Szent Szellemmel való élményemet, nem én! Mert szándékozom magamban kincseimet felhalmozni: szépséget, fényt, dicsőséget, amit a Szent Szellem keresztsége, és tüze ad.

Meglátogatott egy jó módú üzletember. Eljött a lakásomra és ezt mondta: "Nagy tiszteletű Roberts Úr! Hallottam Önt beszélni az egyik este. Ön kiváló prédikátor." Csak úgy árasztotta rám a dicsőreteit, s én már előre sejtettem, hogy itt még valami más is következik. "Fiatalember! Ön meghódítja a világot. Soha nem hallottam még ehhez hasonlót.

Megrendített és felemelt. Isten áldását nyertem el a prédikációja alatt, s a többiek is, akik valamennyien mozdulatlanul hallgatták Önt. Egy kicsikét azonban téves nyomokon jár, fiatalember." - mondta. "Túlzottan dicsőíti a Szent Szellemet. Nem tudom, hogy a vezető egyházak meddig tűrik ezt." - mondta jelentőségteljes pillantásokkal.

Életem erőinek forrása, amely tömegeket vonz ezekre az összejövetelekre, amely évente 50.000 lelket térít meg és ezreket gyógyít meg szerény és alázatos imáimon keresztül, a Szent Szellem munkájának nyomatékos kihangsúlyozásában gyökeredzik. Nem tudok és nem is akarok megalkudni az úgynevezett vezető egyházakkal. Ők hivatalosan, eklézsiabelileg szöges ellentétben állnak a Szent Szellem keresztséggel, amely által én Isten csodálatos hatalmát kaptam arra, hogy az embereket Jézushoz vezessem és elhozzam számukra az Ő szabadítását. A vezető egyházaknak és híveiknek meg kell változtatniuk magatartásukat a Szent Szellem irányában. Eljött az idő, hogy mindnyájunknak újra át kell gondolnunk a felház pünkösdi reggeli élményét.

Mindezek a dolgok akkor vették kezdetüket, amikor Isten így szólt: Gábiel, menj és végezd küldetésed: mondd meg Zakariásnak és Máriának... Jézus megszületett, elkezdte szolgálatát, prédikált, gyógyította a népet, új képet adott Istenről, elküldte a Szent Szellemet, kit Ő a másik Vigasztalónak nevezett, és azt mondta, hogy váratlanul visszatér. Most pontosan itt tartunk Isten időtáblázatán: várjuk a visszajövetelét!

És pontosan a mai időnek van három olyan fő előjele, amelyek az Ő visszajövetelét éreztetik. Ha elmondom nektek ezeket, akkor megértitek, hogy miért várom Őt minden percben, éjjel és nappal.

Jól figyeljétek! Tudjátok, hogy egy egész nemzet megmozdult az egész föld területén? Tudjátok, hogy a zsidók példátlan számban térnek vissza Palesztinába? 1918 óta a számuk harmincszorosára növekedett. Az első világháború alatt 50.000 zsidó élt Palesztinában, ma 1.500.000.

Harmincszorosa az 1918-as népességnek. Ha Amerikában is így megszorodtak volna az elmúlt harminc év alatt, tudjátok hány ember élne a területén? 150.000.000 helyett négy és fél billió! Képzeljétek ezt el ma este. Mikor a fügefafa szétterjeszti leveleit, s bimbót bont, tudjátok, hogy feltámadástok közeleg. (Mt. 24:32-33)

A zsidók hitetlenségben térnek vissza. Nem is tudhatják, hogy visszatérésükkel csupán Istennek időtáblázatához alkalmazkodnak. Zászlójuk már a tengeren lobog. Felépítik a templomukat, amelyben az antikrisztus uralkodik, aki megtagadja szerződését azokkal a hitetlen zsidókkal, akik nem őt imádják a templomukban. Ha ezek nem engedelmeskednek, akkor szörnyű üldözés kezdődik, amelyet a Biblia is említ. (Lk. 21:20-22) Mikor Jézus visszatér a földre, egy nemzet születik újjá egyetlen nap alatt. Sokan közülük elmenekülnek az antikrisztus dühe elől, elbújnak Palesztina hegyi erődítményei közé, és készek Jézusban hinni, mire Ő másodszor is eljön. Ez az első jel: a zsidók visszatérése. Láthatatlan erő hajtja őket vissza ősi hazájukba. A világ valamennyi országában szétszórt zsidók ezrével érzik ezt a különös, bensős, hívó hangot. Nagy négymotoros repülőgépek szállítják őket, messzi tájakról. Ésaiás sasokként látta jönni ezeket a gépeket (És. 46:11) Látta őket odaszállni a tenger szigeteiről, a föld távoli sarkaiból. Egy nemzet vándorol a földön át, mert Jézus hamarosan megérkezik.

A második előjel igen különös. Az Istenfélő és igaz életű Simeonok megint hallják a Szent Szellem szavát: "Most már nem tart sokáig".

Vannak a mai hallgatóság között olyanok, akiket Isten megérintett. Arról értesültem, hogy a velük együttműködő lelkészek egyikével nemrég valami egészen szokatlan dolog történt. Azóta nem a régi ember többé. Mit jelentsen ez? Valóban a világ inden őszinte lelkészében él ma a bizonyosság: valami történik velünk. A mai hallhatóság között vannak szerény és alázatos emberek, akik nem papok, kiknek nincs szavuk az egyházak vezetésében, csak egyszerűen szeretik Istent. Ugye hogy Isten különös munkát végez el mostanában a lelkekben? Mi lehet ez? Előjel! Amit Simeon kapott, hogy addig nem hal meg, amíg nem látja az Úr Krisztusát szemtől szemben. Olyan biztos vagyok abban, hogy Isten kiválasztott engem az elkövetkezendők útját előkészíteni, segíteni, mint amilyen biztos vagyok abban, hogy a nevem Oral Roberts. Én ezt tudom. Az ezt megelőző hetekben különös érzéseim támadtak. Még egyes külső érdekeltségeimet is elhanyagoltam. Elfoglalt ember vagyok. Agyam tevékeny, s hogy kielégítsem, az emberi munka számos területén foglalkoztatom. De most úgy éreztem, hogy egyetlen dologra kell koncentrálnom: mindenkinek meg kell mondanom, akit csak el tudok érni, hogy Jézus hamarosan eljön! Nem akarom, hogy bármi eltérítsen ettől a feladatomtól. Tudom, ha valami más elfoglaltságom okozná azt, hogy elmulasztanám az Úr érkezését, a világ legnyomorultabb hajótöröttjévé válnék. Feleségemmel együtt igen óvatosak vagyunk ezekben a napokban gyermekeinkkel szemben. Különleges imádságaink vannak velük reggel és este. Figyelmesen olvasunk a Bibliából nekik, bibliai könyveket adunk a kezükbe és mondjuk nekik, hogy Jézus hamarosan itt lesz. Gyermekeim tudják, hogy Krisztus eljön.

Emberek, ha van olyan ügyetek, amely árnyékot vet a lelketekre, hozzátok azt rendbe, még ma este. Vessetek véget neki! Szabaduljatok tőle! Ha olyan valamibe keveredtetek, ami zavarja Istennel való jó viszonyotokat, szabaduljatok tőle még ma este! Ó, ha lekésítetek az Úr érkezését! A legnagyobbat késítetek le életetekben! Ne késztetek le, le ne késztetek az Úr érkezését. Emberek, gondoljatok vissza, hogy megbántottatok-e valamikor valakit? Leborulva, könnyek között kérjétek őt: bocsáss meg! Tegyétek ezt! Még ezeknek az összejöveleteknek ideje alatt menjetek bocsánatért. Mindent a világon kövessetek el arra nézve, hogy lelketek felkészülve várja a názáreti Jézus visszajövetelét. Némelyikőtök Istent rabolták meg tizedek és felajánlások ígéretével. Rajta, fizessétek meg! Legyetek gyakorló hívők. Tanítsátok jóra gyermekeiteket. Adjatok az asztalnál hálát minden étkezéskor, nézzetek fel Istenre, ha munkába indultok otthonaitokból. Kérjétek Istent, hogy vigyázzon rátok az egész napon át, és ha Ő eljönne aznap, kérjed, hogy Vele lehess! Beszélj Hozzá így! hogy le ne késd az eljövetelét. Hogy Jézussal járassunk! Mindenki, aki hisz ebben, mondjon Áment! Figyeljétek! Egy nép megmozdult és sokan szent előjeleket éreznek. A harmadik előjel: a világot átfogó ébredés. Keresztelő János újra prédikál. Hallottátok mostanában prédikálni Jánost? Én hallottam. Hallottatok egyet a Jánosok közül ma este is. Kicsoda Keresztelő János? Mindazok, akiket felkent a Szent Szellem hatalma, akikről Isten ezt mondja: az Úr útját készíti elő. Ezért prédikálok én itt ma este. Üzenetem van Istentől. Az emberi bűnök vadonán vágtam keresztül, szabadulást prédikálva és azt, hogy az emberek tudják meg, hogy Jézus hamarosan eljön! Ha rám hallgattok, akkor közületek senki sem lesz előkészületlen, mindenki felkészülten várakozik. Többet ér ez, mint ház, birtok, arany, ezüst. Emberek! Ne legyetek zsugoriak, ha Isten szolgálatáról van szó. Most van az ideje, hogy a misszióknak adjatok. Hogy templomokat építsetek. Hogy ébredésekben vegyetek részt. Halleluja! Hogy megmozduljunk, adjunk, imádkozzunk, dolgozzunk!

Az az idő ez, amikor elbújtunk Isten mellé, és most tűzlángként lobogunk fel Jézus Krisztusért. Ez az az idő, mikor minden pap számára szükséges az ébredés. Itt az ideje Isten ébredésének minden lelkész szívében, az evangélisták szívében Hallgassátok meg, hogy mit kérdeztem a gyermekeimtől: "Mit tanított a vasárnapi iskolában a tanító a múlt vasárnap?" "Papa, ezt meg ezt tanultuk."

Igen, én tudni akarom, hogy aki a gyermekeimet tanítja, be van-e töltve Szent Szellemmel? Hogy annak a tanítónak életét átjárja-e Isten ereje? Tudni akarom, mert a gyermekeim lelke forog kockán.

Ébredések jönnek, ébredések tisztogatnak, Keresztelő János prédikál. Nagy tömegek érkeznek. Mi azt mondjuk: készítsétek az Úr útját! S az egyik pillanatban Isten félrehúzza a függönyt, az egek megnyílnak, és mi felkiáltunk. Itt van Ő, itt jön Krisztus! Ó, milyen bőséges kárpótlás ez, bármennyit is fáradoztunk, áldoztunk volna Istenért. Minden áldozat ezerszeres kamattal fizetődik vissza abban a dicsőséges órában. Itt az ideje, hogy mélyen a lelkedbe tekintve megállapítsd, bizonyosságot szerezz arról, hogy minden rendben van-e közted és Teremtőd között.

Apám mesélte, hogy fiatalember korában Oklahoma déli részén, a régi indián-területen élt két szomszédos család, amelynek fia és lánya egymásba szerettek. A fiú minden vasárnap ott ült a lányos háznál és nagyon szerették egymást. A leány apja és anyja megijedt, mert még nem készültek fel arra, hogy lányukat férjhez adják. Elhatározták, hogy véget vetnek ennek a szerelemnek. Megmondták a fiúnak, hogy bár igen rokonszenves nekik, de nem járhat többé házukhoz, mert még nem készültek fel arra, hogy a leányukat férjhez adják. Telt-múlt az idő, és az apa azt hitte, hogy a dolognak vége szakadt. Ám, mint az ilyen esetekben általában lenni szokott, épp az ellenkezője történt. A fiatalok egyik közös barátja vállalkozott üzenetek, levelek közvetítésére a szerelmesek között, így azok érintkezésben maradtak egymással, Jöttek-mentek a szerelmes üzenetek: "Jobban szeretlek, mint valaha!" "Én is ugyanígy érzek.", stb... Míg aztán egy szép napon a fiú ezt írta: "Édesem! Akarsz-e velem megszökni?" A lány visszaüzente, hogy: "Igen!" A közvetítő barát által megegyeztek, hogy egy bizonyos éjszakán a fiú halkán megkopogtatja a lány ablakát, s az menyasszonyi ruhájába öltözve kiszökik hozzá, elmennek a paphoz, és megesküsznek. A lány sokáig várt virrasztva azon az éjszakán, s már hajnalodott, amikor kopogott a vőlegény. Reggel az apa hiába kereste a lányát, már csak a pappal tudott beszélni, aki összeadta őket.

Közel kétezer éve kezdődött a szerelem Jézus és az Ő menyasszonya között. Az ördög megölte a vőlegény, és megtiltotta neki, hogy visszajöjjön. Ez azonban nem szüntette meg a szerelmet, mert van nekünk egy közbenjárónk, az áldott Szent Szellem. Ő az a közbenjárónk, aki évszázadokon és generációkon keresztül hozza-viszi a szerelmes üzeneteket a vőlegénytől a menyasszonynak, s a menyasszonytól a vőlegényhez. És ez az egymás iránt érzett szerelem most már elérte a tetőpontját. Hiszen birtokában vagyunk az isteni üzenetnek! "Mondd meg a menyasszonynak, hogy várjon rám, mert bármelyik órában megérkezhetem!"

Mit jelent az Ő eljövetele?

Jézus eljövetele Isten szentjeinek a haza távozását jelenti. Azt, hogy egy szempillantás, egy rövid pillanat alatt az Istennek kedves emberek seregei emelkednek fel a földről. Akik már meghaltak, azok feltámadnak sírjaikból, és mi élők felvitetünk a fellegek közé, hogy találkozzunk Krisztussal. A várakozókat magával viszi Jézus, a készületleneket itt hagyja. Azoknak az antikrisztus érkezését kell megvárniuk. Ha Jézus elviszi az Ő népét, akkor semmi sem marad itt, ami az antikrisztust visszatartsa, mert az egyetlen, ami az antikrisztust távol tartja: az Isten földön élő szentjeiben lakozó Krisztus. Ha tehát Isten gyermekei testestől-lelkestől elhagyják a földet, akkor nincs többé akadálya az antikrisztus uralmának.

Ez év, 1950. szeptemberében elvesztettük nagy sátrunkat Amarillóban, egy szörnyű texasi szélviharban. A sátrort ezer darabra tépte szét az elképesztő sebességgel száguldó orkán. Éppen befejeztem a prédikációm és az oltárhoz szólítottam az embereket. Százak vonultak fel, és térdeltek Krisztus elé, hogy megtérjenek bűneikből.

Ekkor az eső, mint zuhatag ömleni kezdett. Súlyától megrendültek a sátor pillérei. Tízen tartottak minden egyes pillért. Én felszólítottam hétezer főnyi hallgatóságunkat: szabadon elmehetnek, de nyugodtan és óvatosan. Nem akartak menni. Isten hatalma jelen volt ott. Énekbe kezdtünk és mindnyájunkat magas fokú szellemi emelkedés fogott el. Éreztük Isten erejét és jelenlétét. Bizonyosan tudom, hogy azért nem akartak az emberek elmenni. Nem volt ott félelem és pánik. Istent dicsőítették. A szószerk előtt álltam, amikor a vihar a sátor oldalát beszakította. Egyedül én vettem észre, hogy a sátor emelkedni kezd. Egyik emberünk kirohant a nagy pótkocsihoz, hogy a világítást kikapcsolja. Isten adta neki ezt a jó ötletet, mert a következő pillanatban villámló fénykévék vakító sugarait láttam, s a sátrat az ég felé emelkedni. Vagy kétszáz láb magasságban hullámozott a levegőben, majd óvatos lassúsággal könnyedén visszaereszkedett. A sátrat tartó ezer font súlyú hatalmas oszlopok ugyanolyan lassúsággal, egyenként omlottak le, csodás módon nem a népre, hanem a nép közé. Mintha csak láthatatlan kezek igazgatták volna zuhanásukat. A fejem felett lévő roppant súlyos neon-táblát ötven lábnyi magasságból repítette a szélvész a hallgatóság közé. Egyetlen embernek a hajszálát sem görbítette meg. Engem a szél felkapott, s miután a levegőben ide-oda sodort, földhöz vágott. Hátamra estem, de még csak fájdalmat sem éreztem. Mikor rájöttem, hogy semmi bajom, felálltam, és láttam az óriási sátorvázat az emberek fejére zuhanni. De nem jajgatást hallottam, hanem éneket és Isten dicséretét. Újabb villámlás fénye mellett a két mellettem álló testvér megszólított: "Roberts testvér, megsebesült?" "Nem" - válaszoltam. Egy másik ember sírva ölelt meg: "Roberts testvér, ugye érzi Isten jelenlétét, mert én érzem!"

Keresztültörtem magam a vászon rengeteg között, s amikor kiértem, az emberek rámismertek. "Roberts testvér! Nem találom a feleségemet és a gyermekeimet!" - kiáltotta felém egy férfi. "Add ide a jobb kezedet" - szóltam. És mialatt az arcomat a jégeső csapkodta, imádkoztam istenhez. "Istenem! Te tudod, hogy hol van a családjá, a Jézus nevében kérlek, mutasd meg neki!" A férfi egyet fordult, s már a következő percben megtalálta őket. Utat vágva az autókhoz, most már a saját feleségem és gyermekem felkutatására indultam. Fogalmam sem volt, hogy hol vannak. Megtaláltam a kocsimat, az tele volt emberekkel. Egy kislány zokogott bent: Hol a mamám, a mamát akarom! A vadul csapdosó jégesőben visszaneéztem az összedőlt sátorra. Láttam, amint mindenki szeretete után kutat és azt mondtam: Uram, így lesz ez akkor is, amikor Jézus eljön. Akkor is jajgatnak majd az emberek! Hol a fiam? Fog a lányom? Hol az anyám? Hol az apám? Hol a feleségem? Hol a férjem? Hol a testvérem? Barátom? Otthagytam a kocsimat, és egy órán keresztül mást sem tettem, mint segítettem összeszedni az együvé tartozókat.

Bejártam az egész területet, imádkozva az emberekkel és segítendő nekik abban, hogy rátaláljanak egymásra, gyermekeikre. Éppen nevével szólítottam a feleségemet: Evelyn, hol vagy? Amikor Vaden bátyámmal találkoztam. Azt mondta, hogy az emelvény aljában van Richard Leevel (akkor legkisebb gyermekem). Végül rátaláltam feleségemre és gyermekeimre, s kiszedtem őket az emelvény alól.

Még csak egy karcolás sem esett rajtuk. Megérthetitek, hogy ez mit jelentett nekem! Csupán 50 ember szenvedett sérüléseket, komolyabban csak egyetlen egy. Egyetlen komoly sérülés 7000 ember közül! Gerincét törte el az a férfi. Beszállították a Katolikus Kórházba, ahol gipszbe rakták és megállapították, hogy örökre béna marad. Imádkoztunk érte, hogy Isten állítsa talpra. Egy hét múlva levelet kaptam tőle. Saját kezűleg írta: "Roberts testvér! Imádkozva feküdtem ágyamon, magára gondolva és a nagy sátorra, s arra, hogy Isten mily csodálatosan őrködött ott a népen. Majd kértem Jézust, hogy gyógyítson meg engem is, amikor erős nyilallást éreztem a hátamban. Azt hittem, egy helyen szétreped. Letéptem magamról a gipszkötést, és ágyamból felugorva az ápolónőhöz rohantam: "Elhagyom a kórházat! - kiáltottam feléje, - Isten hatalma meggyógyított!"

Éjjel, amikor szállodámba visszatértem, megrohantak az újságírók. Igen rokonszenvesen viselkedtek. Általában az amarillói sajtó csodálatos volt. A katasztrófánál jelen voltak riporterek, és így nyilatkoztak: Isten ott őrködött! Igen, ezt írták a lapok. Aki a romokat látta, mindenki csak annyit mondhat, hogy Isten ott őrködött! Úgy van! Isten megmentette az emberek életét. Éjjel egy órakor bekapcsoltuk a rádiót, és ott, mint soronkívüli hírt közölték: a sátorban mindenki megtalálta hozzátartozóit, csak egy ötéves kislány hiányzik. A bemondó dübörgő jégeső kopogása között beszélt, és szólított fel mindenkit a gyermek keresésére. Kétségbe esett segélykiáltás volt ez. A végén meg bemondták, hogy a szülők félőriültek elveszett kislányuk miatt. Én térdre estem, és úgy könyörögtem, hogy Isten találja meg ezt a kislányt! Barátaim, nem lesz hiányzó gyermek, amikor Jézus eljön, mert ők mind Jézussal mennek. Papák, mamák sokan hiányoznak majd, olyanok, akik nem ismerik Istent. Néhány perc múltán megszólalt a bemondó: "Boldogan jelentjük, hogy a kislány megkerült, és együtt van szüleivel." Én pedig ezt mondtam: Köszönöm, Uram! Köszönöm, Uram!

Másnap reggel vastag betűkkel szedve állt az újságok címlapján:
A MEGMENEKÜLT HÉTEZER

Csodáról beszélhetünk. Egyetlen egy sem pusztult el tehát. Ötvenen könnyű sérülést kaptak, az egyedüli komoly sérült pedig gyorsan felgyógyult. Bármit is tehettem volna ezen az összejövetelen, hogy megmutassam Istennek irántunk való szeretetét, mi sem bizonyíthatna volna jobban az Ő csodatevő hatalmát úgy, mint az egész hallgatóság mesébe illő megmenekülése. De az életre szóló nyomot nem is annyira az emberek életben maradása hagyta bennem, hanem az az öröm, amikor az emberek sértetlenül rátaláltak szeretteikre.

Amikor Jézus megjelenik a felhőkben, hogy elragadja menyasszonyát, milliók lesznek készen, és milliók nem. Ketten fekszenek az ágyon, az egyik elragadtatik, a másik ott marad. Ketten örölnék a malomban, az egyik elragadtatik, a másik ott marad.

Ti szülők, hazamentek ma este. Néhány óra múlva a házastársak és gyermekek békésen alusznak a családi otthon fedele alatt. Egyik készen van a Krisztussal való találkozásra, a másik nincs. Ha ma éjjel jönne Jézus, az egyiket magához emelné, a másikat itt hagyná.

Hogy sírnának és jajgatnának azok, akik Istenben nem hittek és álmukból felébredve megtudnák, hogy szeretteik örökre megváltak tőlük. Ujjong az, akit Krisztus elragad, zokog az, aki nem szolgált hűséggel az Istennek. A föld minden zugában hallatszík majd a kiáltás: Hol a feleségem? Hol a férjem, hol vannak a gyermekeim? Hol a barátom, testvérem? Borzasztó dolog olyan életet élni, amelyhez Istennek semmi köze, és készületlen megérni Jézus eljövételét.

Bizonyosságot szerezhetsz arról, hogy te az egyike vagy azoknak, akik felkészültek az Úr eljövételére. Hogy a szívesen fogadottak között leszel, és nem a félreállítottak között. "Tudom, hogy az én Megváltóm él! (Jób 19:25) Mert személyes kapcsolatban vagyok Vele.

Ő ismer engem. Alázattal kértem, hogy bocsássa meg sok bűnömet, és szabadítson fel terhe alól. Megtette! Megtette! Tudom, hogy a nevem fel van írva Nála. Tudom, hogy a lelkem rendben van Megváltómmal. Érzem ma este is jelenlétét lelkem, testem minden idegszálában. Ő felemel, Ő megáld engem.

Családom felkészült. Hitvesem hű a Megváltóhoz, gyermekeim szeretik Jézust. Istennek munkálkodva, nőket, férfiakat evangélizálva várakozunk az Úr eljövételére. Ezek változtatják meg életük útját, alázzák meg magukat és Krisztusra találnak. Ébredési győzelmek viszik az áldottakat Isten királysága felé. Minden nap többen és többen jönnek.

"Jézus jön!" Hallatszík a sürgető kiáltás az egész földkerekségen. "Jézus jön!" Szólnak a teljes evangélium hirdetői. "Jézus jön!" Ezt érzi Istennek minden igaz szentje. S a "Jézus jön!" kijelentés hamarosan felcserélődik azzal, hogy "Jézus eljött!"

"Jézus eljött!" Kiáltják majd ezrek és ezrek. "S én itt maradtam!" Ó, miért nem hallgattam eljövételének üzenetére, amely figyelmeztetett, hogy hamarosan visszatér! Miért nem adtam hitelt az Írásnak, amely megmondta, hogy olyankor tér vissza, abban az órában, amikor nem is gondolom.

"Jézus eljött, és én Vele vagyok!" Kiáltják majd azok az áldott emberek, akiknek Istenben békességük van, akik szent életet élnek, akik megtelnek Szent Szellemmel és akiknek útjára Isten fénye világít. Én is az ő soraikban szándékozom lenni: "Mikor a szentek bevonulnak!"

Hajtsatok mindnyájan fejet...